

Približal se je domu, a ni hotel k ženi v hišo, temveč je odšel na vrt, da potrebi zemljo suhega listja in drobnih vejic, katere je pometal sneg raz drevje.

„Ata, ata, mož je prišel iz mesta in nekaj je prinesel!“

Francelj je smehljal se obstal pred očetom in vihtel v roki klobuk.

„Kaj pa je prinesel?“

„Dva papirja, vsa popisana, in mama so mu dali petnajst krajcarjev.“

veselil tako brezskrbno! Da bi vedel, kaj te še čaka v življenju, bi jokal!“

A sinko še ni vedel za bridkosti, ni poznal žalosti, ni videl bede, videl je le sveže zelenje, videl je belo cvetje, raztroseno po vrtu in zelenju in smehljačo se nebo nad sabo.

V deželi je bila pomlad, in griči in logi so bili pobeljeni z zvončki in bogkovimi srajčkami (vetrnicami). Zelenje je klilo in brstelo, po jablanah so se razvijali popki in poganjalo je prvo cvetje. Beli, tanki lis-

L'anéna žetev v Tatrah.

Košak je vedel, kaj to pomeni.

„Že prav, pojdi k mami!“

„Ne, rad bi šel na grič po rož.“

Oče mu ni branil in delal pridno dalje. Na vso moč se je trudil, da bi na nič ne mislil. A zastonj! Gledaje za sinčkom, ki je hitel po vrtu za dvema bratcema in sestrico, je trpko zajčal:

„O, sinko, da znaš, kaj muči tvojega očeta, bi ne letal tako razposajeno in se ne

tiči, polepljeni z dišečo drevesno smolo, so se odpirali, in svež vonj, vonj življenja je polnil zrak. Ptice so pele in žgolele, solnce je sijalo svetlo in jasno, a tuge in britkosti v človeških srcih ni obsijalo.

Teden dni potem je bila dražba. Na meji med Zaletelovo in Košakovo njivo so bili zbrani kupci iz vasi. Stali, so v gostih gručah in se pomenkovali med seboj.